

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 220/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 stycznia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 287/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>W zakresie czynu opisanego w punkcie I wyroku zarzut obrazy prawa procesowego, a mianowicie:</p> <p>- art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędne i przedwczesne wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

nie wynikających,
jakoby sprawcą
zdarzenia była
oskarżona, w
sytuacji gdy z
przeprowadzonej
opinii biegłego
sądowego z
dziedziny
rekonstrukcji
wypadków
drogowych i techniki
samochodowej mgr
inż. M. R. wynika,
iż sprawcą zdarzenia
mogła być zarówno
oskarżona, jak i
pokrzywdzony, a
brak było innych nie
budzących
wątpliwości
dowodów
świadczących o
winie oskarżonej,

- art. 7 k.p.k.
poprzez dokonanie
dowolnej,
niezgodnej ze
wskazaniami
wiedzy, logiki i
doświadczenia
życiowego oceny
zeznań świadka O.
K. i przyznanie im
waloru
wiarygodności,
podczas gdy świadek
bezpośrednio po
zdarzeniu
(09.12.2019 r.)
zeznała, iż widziała
jedynie samochód
stojący na
skrzyżowaniu i
sygnalizujący skręt
w lewo i nie widziała
dokładnie momentu
zdarzenia, ponieważ
odwróciła wzrok w

drugą stronę, po czym na rozprawie (13.01.2021 r.) stwierdziła, iż widziała jak oskarżona uderza w pokrzywdzonego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka O. K. i uznanie, że świadek widziała rowerzystę jadącego ulicą i następnie zobaczyła już moment końcowy wypadku, podczas gdy świadek bezpośrednio po zdarzeniu

(09.12.2019 r.) zeznała, iż widziała jedynie samochód stojący na skrzyżowaniu i sygnalizujący skręt w lewo i nie widziała dokładnie momentu zdarzenia, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym ustaleniu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań

świadka J. C. i przyznanie im waloru wiarygodności, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ich potwierdzenia, w szczególności, iż zarówno oskarżona, jak i świadek O. K. zeznały, iż nie widziały jak rowerzysta jechał, a z opinii biegłego wynika, iż mógł on się przemieszczać zarówno chodnikiem, jak i jezdnią, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym ustaleniu, że świadek jechał jezdnią,

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań oskarżonej i odmowie przyznania im waloru wiarygodności w zakresie, w jakim oskarżona zeznała, iż zanim wykonała manewr skręt w lewo upewniła się, że może bezpiecznie wykonać manewr skrętu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał

	<p>dowodowy nie daje podstaw do odmowy im waloru wiarygodności, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym ustaleniu, iż oskarżona nie zachowała szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Twierdzenia skarżącego - obrońcy oskarżonej A. W. - koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i syntetyczny dokonał wartościowania zarówno osobowych,</p>				

jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia - w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej A. W. w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem celnej ich analizy. Apelujący w żadnej mierze nie zdołał skutecznie wykazać, aby rozumowanie Sądu I instancji, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było nietrafne, bądź nieracjonalne, gdyż zarzuty przedstawione w apelacji, po ich gruntownej analizie i zestawieniu ze stosunkowo nieobszernym materiałem dowodowym, opierają się wyłącznie na odmiennej, subiektywnej i selektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o możliwości

przypisania
oskarżonej
zrealizowania
znamion czynów
jej przypisanych,
pozostaje pod
ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów wyrażone
w treści art. 7
k.p.k. Jednocześnie
zaś konkluzje Sądu
Rejonowego
stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności, a nade
wszystko zostały
wyczerpująco i
rzeczowo – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy,
doświadczenia
życiowego i
prawidłowego
rozumowania –
uzasadnione w
pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku. Przy czym,
należy podnieść, że
przekonanie sądu
o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy

całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW 7-9/1991, poz.41). Pamiętać należy, iż konsekwencją zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej

oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak

obowiązek
wnikliwego
zbadania i
uwzględnienia
wszystkich
okoliczności
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego (art.
4 k.p.k.). Wyrok
musi być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych które go
podważają.
Pominięcie
istotnych dla sprawy
okoliczności,
mogących mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie w
kwestii winy,
stanowi oczywistą
obrazę przepisu art.
410 k.p.k.

W aspekcie
powyższego sąd
odwoławczy, w pełni
zgadza się z
przeprowadzoną
przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

Odnosząc się do
szczegółów wskazać
należy, iż właściwym
postąpieniem Sądu
Rejonowego było
uznanie wyjaśnień
oskarżonej A. W. w
przebiegu
postępowania
przygotowawczego i
sądowego za
wartościowy dowód
pozwalający na

czynienie na jego podstawie ustaleń faktycznych, w takim zakresie, w którym koreluje on z innymi, uznanymi za wiarygodne dowodami.

Wyjaśnienia te dawały podstawę do ustalenia, iż to właśnie oskarżona A. W. w godzinach porannych w dniu 09 grudnia 2019 roku prowadziła samochód osobowy marki H. (...) doprowadzając do zdarzenie będącego przedmiotem osądu, w wyniku którego uszkodzony J. C. doznał obrażeń w postaci urazu miednicy ze złamaniem dolnej gałęzi kości łonowej, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni. Co więcej, na skutek tychże obrażeń 82 - letni wówczas pokrzywdzony przez prawie trzy miesiące był zmuszony leżeć w łóżku ortopedycznym, pionizacja zaś J. C. był to proces uciążliwy (konieczność zaangażowania najbliższych członków rodziny pokrzywdzonego i

korzystanie z ich pomocy w czasie unieruchomienia i następnie podejmowanych prób przemieszczania się, niemożność czynienia tego początkowo w sposób samodzielny), dolegliwy (dolegliwości bólowe towarzyszą mu nieprzerwanie od chwili zdarzenia i wymagają farmakoterapii) i długotrwały (trwający kilka miesięcy), a jego efektem jest to, że najpierw pokrzywdzony poruszał się przy pomocy balkonika, a aktualnie podczas poruszania się korzysta z laski.

Podkreślić należy, iż podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w zakresie kierowania przez oskarżoną A. W. w czasie przedmiotowego wypadku drogowego samochodem osobowym stanowiły nie tylko wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała się - jakkolwiek nie w pełni - do stawianych jej zarzutów, ale przede wszystkim zeznania

pokrzywdzonego J. C., który wskazał, w jakich okolicznościach doszło do wypadku oraz depozycje naocznego świadka zdarzenia - O. K.. W tym miejscu, wyraźnie należy podkreślić, iż depozycje pokrzywdzonego są logiczne, klarowne i spójne. J. C. opisał zarówno okoliczności poprzedzające wypadek mający miejsce z jego udziałem, jak i następujące po nim, w tym związane z procesem leczenia i dochodzenia do zdrowia oraz sprawności fizycznej. Jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonego wnioskować należy, iż pomimo wieku (w chwili wypadku miał 82 lata) poruszał się na rowerze jezdnią i w sposób należyty obserwował, co dzieje się na drodze (widział oskarżoną, która zatrzymała się po przeciwnej stronie ulicy (...)) i jak to określił widział jak samochód oskarżonej "skręcił na niego", a po uderzeniu i upadku na jezdnię wskazał,

że odczłgał się na chodnik.

Oczywiście zeznania O. K., w zakresie dotyczącym zaobserwowanych przez świadka okoliczności zdarzenia, nie mogły zostać potraktowane całkowicie bezkrytycznie - co nie zmienia faktu, iż w ostatecznym rozrachunku należy je ocenić co do zasady pozytywnie. Otóż na etapie przesłuchania w stadium przygotowawczym (w istocie bezpośrednio po wypadku w dniu 09 grudnia 2019 roku) wyżej wymieniona stwierdziła (vide k. 14 verte), że o ile widziała stojący na skrzyżowaniu ulic (...) na znaku (...) pojazd koloru szarego (takiego koloru był właśnie pojazd oskarżonej), niemniej zeznała też, że przed uderzeniem nie widziała rowerzysty i nie widziała, czy do uderzenia doszło na wyznaczonym przejściu dla pieszych, czy też tuż przed nim (choć już podała też, że mężczyznę po uderzeniu odrzuciło na środek przejścia

dla pieszych). Tym niemniej, przed sądem zeznała widziała rower, który jechał od mostu na przeciwko dla kierującego samochodem.

Odnosząc się zaś do rozbieżności w swych depozycjach podniosła, że z perspektywy czasu, wydaje jej się, że widziała tego rowerzystę, który zbliża się do skrzyżowania (vide k. 169 verte).

Konsekwentnie jednakowoż - tak w stadium

przygotowawczym, jak i sądowym - twierdziła, że nie widziała momentu uderzenia, bo patrzyła wówczas w telefon. W ocenie sądu odwoławczego niewątpliwie

świadek pomimo upływu czasu pamiętała tą istotną okoliczność co do tego, że widziała rowerzystę jadącego po jezdni i jej relacje w tym względzie zasługują na walor wiarygodności. O.

K. jest osobą obcą dla stron i niezainteresowaną korzystnym

rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek z nich, a więc nie ma żadnego powodu by zeznawać

niezgodnie z
rzeczywistym
stanem rzeczy.
Dodatkowo,
analizując w tym
kontekście materiał
dowodowy zauważyć
należy, iż z
notatki urzędowej
funkcjonariusza
policji O. B.
sporządzonej w dniu
09 grudnia 2019
roku (vide k. 2)
wynika wprost, że
O. K. powiedziała
jej, że widziała
jak rowerzysta jedzie
ulicą (...) w
kierunku ulicy (...).
W tym miejscu
podkreślić należy,
iż ukształtowanie
skrzyżowania, na
którym doszło do
wypadku i
umieszczenie w
jego pobliżu
budynku (z jednej
strony, patrząc z
miejsca, w którym
świadek O. K.
się znajdowała w
chwili zdarzenia)
i ogrodzenia (z
drugiej strony,
patrząc z miejsca
w którym świadek O.
K. się znajdowała
w chwili zdarzenia)
umożliwiało
dostrzeżenie -
wbrew
twierdzeniom
apelanta - stojących
na przeciwko sobie
przy ulicy (...)
samochodu
oskarżonej i roweru
pokrzywdzonego.

Powyższe przekonuje, że rzeczywiście tenże świadek widziała rowerzystę, a jednocześnie zestawienie zeznań O. K. z przedmiotową notatką urzędową nie stanowi uchybienia treści normy wyrażonej w art. 174 k.p.k. (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 04.10.2019 r., II AKa 485/19, Legalis oraz por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2017 r., II KK 382/17, Legalis).

W tym kontekście niewiarygodne (i tak też słusznie ocenił je Sąd meriti) okazały się wyjaśnienia oskarżonej A. W. co do tego, że pokrzywdzony J. C., kiedy doszło do wypadku będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, jechał chodnikiem i wjechał przed jej pojazd na przejściu dla pieszych. Analiza wyjaśnień oskarżonej uprawnia do konkluzji, iż A. W. w ogóle nie widziała pokrzywdzonego - ani na jezdni ani na chodniku ani stojącego na skrzyżowaniu ani

jadącego - chociaż nie było żadnych przeszkód do prawidłowej obserwacji drogi (warunki atmosferyczne były bardzo dobre - pora dzienna, zachmurzenie całkowite lecz brak mgły, oraz opadów, a jezdnia była sucha, czysta i gładka). A zatem, oskarżona bez wątpienia - gdyby należyce obserwowała drogę (przedpole jazdy) - winna zobaczyć jadącego z naprzeciwka pokrzywdzonego i gdyby zachowała szczególną ostrożność oraz ustąpiła mu pierwszeństwo przejazdu podczas manewru skrętu w lewo, do wypadku by nie doszło.

Ustosunkowując się do zarzutu skarżącego odnośnie dokonanej oceny opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej M. R. (vide k. 87-98) wskazać należy, że w swojej opinii biegły wyraźnie podkreślił, iż dowody osobowe i materialne nie wskazują

precyzyjnie miejsca
odrzućcia

rowerzysty po
potrąćciu. W
związku z tym,
biegły sporządził
alternatywną - w
zależności od
dokonanej przez sąd
oceny zebranych w
sprawie dowodów
- wersję przebiegu
wydarzeń.

Zważywszy zaś na
materiał dowodowy
- w ocenie
sądu odwoławczego
- powyższe czyni
przedmiotową
opinię ze wszech
miar prawidłową.
Bowiern biegły w
sposób syntetyczny
i klarowny opisuje
zakres (całość
materiału
dowodowego) i
metodologię
przeprowadzonych
badań zebranych
dowodów, a wnioski
wyartykułowane
przez biegłego są
jasne i spójne.

Tym samym, Sąd
Okręgowy nie
dostrzegł w
zarzutach
skarżącego żadnych
rzeczowych i celnych
argumentów, które
dyskwalifikowałyby
stanowisko Sądu I
instancji w zakresie
ustalonych faktów.
Analiza materiału
dowodowego sprawy
nie stwarza w żadnej
mierze podstaw do

uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzutach. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej A. W., a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę

<p>materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób zwięzły, acz trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>W zakresie czynu opisanego w punkcie I wyroku wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>uniewinnienie oskarżonej, a z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia zarzutów apelacji o nieorzekanie obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty w wysokości 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym, logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy</p>			

<p>i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonej A. W. w zakresie zarzucanych jej czynów.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>W zakresie czynów opisanych w punktach I i II wyroku omówione zostaną łącznie następujące zarzuty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nie nadanie odpowiedniego znaczenia, w związku z treścią art. 53 k.k. i art. 54 k.k. okolicznościom podmiotowym i przedmiotowym, a to nie uwzględnienie podczas dokonywania oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych przez oskarżoną obowiązków, jak również postaci zamiaru, motywacji oskarżonej, rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia, - niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonej na podstawie art. 46 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>§ 1 k.k. środka karnego w postaci zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 30.000 złotych w sytuacji, gdy pokrzywdzony otrzymał odszkodowanie z polisy nr (...) w wysokości 7039,51 złotych a ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, iż oskarżonej można przypisać winę,</p> <p>- niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonej na podstawie art. 71 § 1 k.k. kary 150 stawek dziennych grzywny, przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, iż oskarżonej można przypisać winę.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów w pierwszej kolejności podkreślić należy, iż dokonane przez</p>				

Sąd I instancji ustalenia dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynów opisanych w akcie oskarżenia – które swoim zachowaniem formalnie wyczerpała oskarżona A. W. – są wynikiem rzetelnej i klarownej analizy zebranych na kanwie niniejszej sprawy dowodów. Jednocześnie konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia wszystkich okoliczności przedmiotowych zdarzeń. Natomiast akcentowane w skardze apelacyjnej stanowisko odnośnie rzekomo nieuwzględnienia przez Sąd meriti wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów inkryminowanych oskarżonej, w realiach przedmiotowej sprawy nie zasługuje na aprobatę.

Wskazać należy, że w art. 115 § 2 k.k. zdefiniowano przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Ma to
fundamentalne
znaczenie dla
właściwego
stosowania prawa
karnego. Określenie
przesłanek
(faktorów)
decydujących o
stopniu społecznej
szkodliwości czynu
wskazuje, że
ustawodawca przyjął
dominującą w
doktrynie teorię
przedmiotowo –
podmiotową, zwaną
też kompleksową,
odrzucając tzw.
teorię całościową
(czyli
uniwersalistyczną),
która w różnych jej
odmianach
uwzględniała
osobowość sprawcy,
jego dotychczasowy
tryb życia, uprzednią
karalność,
nagminność
przestępstw itp.
Przy ocenie zaś
stopnia społecznej
szkodliwości Sąd
bierze pod uwagę
zarówno
okoliczności
przedmiotowe, jak
i podmiotowe. Do
okoliczności
przedmiotowych,
mających wpływ na
ocenę społecznej
szkodliwości, należy
zaliczyć rodzaj i
charakter
naruszonego dobra
(im cenniejsze dobro
tym wyższa
szkodliwość),

rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie czyn wpływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą

społeczną
szkodliwość).

Na stopień
społecznej
szkodliwości
przestępstwa nie
mają wpływu
właściwości i
warunki osobiste
sprawcy,
środowiskowa
opinia o nim, jego
wiek, dotychczasowy
i obecny tryb
jego życia (w tym
uprzednia
niekaralność
sprawcy), a także
okoliczności, które
pojawiły się po
popelnieniu czynu,
a mianowicie takie
jak przyznanie się
sprawcy do winy,
a nawet dobrowolne
naprawienie przez
sprawcę szkody
wyrządzonej
przestępstwem
(rekompensata),
wyrażona przez
niego skrucha, czy
też ewentualne
pogodzenie się z
pokrzywdzonym. Są
to bowiem
okoliczności mające
pierwszoplanowe
znaczenie przy
ustaleniu
ewentualnego
wymiaru kary oraz
przy badaniu
podstaw pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 25 czerwca

2008 roku, V KK 1/08, Legalis 107488). A więc, chociaż okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowania probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie jest jedynym wyznacznikiem orzekanej kary lub środków probacyjnych. Trafnie przyjmuje się zatem, że wszystkie z wymienionych w art.115 § 2 k.k. okoliczności związane są z czynem, jego stroną przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (...).” Ustalenie stopnia społecznej szkodliwości czynu może nastąpić wyłącznie na podstawie oceny samego czynu, a nie na podstawie oceny jego sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.01.1998 r., II Aka 245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8).

Reasumując,
wszechstronna

analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych, składających się na kompleksową ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonej A. W., przedstawiona w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia, doprowadziła Sąd Odwoławczy do wniosku o jego prawidłowości. Skarżący nie wskazał na żadne inne, wyjątkowe okoliczności, których nie uwzględnił Sąd Rejonowy, a które mogłyby skutecznie podważyć trafność zapadłego w sprawie wyroku.

Wyeksponować należy - w kontekście zarzutów skarżącego - iż Sąd meriti miał w polu widzenia i takie też poczynił w tym względzie ustalenia, że oskarżona po zdarzeniu zachowała wszelkie środki ostrożności (choć w istocie niepotrzebnie przestawiła swój pojazd - to niewątpliwie utrudniło opiniowanie w sprawie), nade wszystko, podjęła działania ukierunkowane na

zabezpieczenia
pokrzywdzonego -
wyjęła z samochodu
koc termiczny i
podała
pokrzywdzonemu.
Dodatkowo,
oskarżona
podejmowała próby
kontaktu z córką
pokrzywdzonego -
brak podstaw do
zakwestionowania
tej okoliczności -
na numer telefonu
podany przez nią
w dniu zdarzenia.
Jednakowoż zważyć
też należy, iż
okoliczności
wypadku, a
mianowicie
spowodowanie go
pod wpływem
alkoholu
(jakkolwiek o
stosunkowo
nie dużym stężeniu),
a więc naruszenie
podstawowej zasady
ruchu drogowego
(wymogu
trzeźwości) i
doprowadzenie do
zderzenia z
rowerzystą, który
zachowaniem swym
w żadnej mierze
nie przyczynił się
do tego wypadku, a
jednocześnie okazał
się być jego
jedyną ofiarą (skutki
zaś były dla
niego dalekoidące i
niezwykle
dolegliwe),
niewątpliwie
wpływają na
uznanie, że stopień

społecznej
szkodliwości czynów
oskarżonej ocenić
należy jako wysoki.

W aspekcie
powyższego,
twierdzenia
skarżącego
sprowadzające się
do zanegowania
prawidłowych
ustaleń faktycznych
(w zakresie
społecznej
szkodliwości
przypisanych
oskarżonej czynów),
nie przedstawiają
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów,
podważających
prawidłowość i
słuszność
rozumowania Sądu I
instancji. Sąd meriti
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe sprawy
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynów
przypisanych A. W..

Odnosząc się
jednocześnie do
zarzutu
sprowadzającego się
w istocie do kwestii
rażącej
niewspółmierności
kary (i środka
kompensacyjnego)
stwierdzić należy,
iż jest on także
chybiony.

Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej

niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest

procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru
oraz zastosowanie
odpowiedniej
represji karnej
właściwej dla
konkretnej sytuacji i
konkretnego
sprawcy. Z tych
powodów zasady i
dyrektywy orzekania
w przedmiocie kary
zawarte w art.
53 k.k. pozostawiają
organowi
orzekającemu
pewien zakres
swobody w procesie
jej wymierzania.

W odczuciu
społecznym
sprawca, który
powoduje wypadek
pod wpływem
alkoholu - a
tak właśnie było
w analizowanym
przypadku - nie
może liczyć na
jakikolwiek
złagodzenie
odpowiedzialności
(nie ma i nigdy nie
będzie pobłażliwości
w tym względzie),
wręcz przeciwnie
winien liczyć się z
zaostreniem
odpowiedzialności
(a nie z jej
nadzwyczajnym
złagodzeniem o
które w niniejszej
sprawie w trybie
art. 60 § 2 k.k.
wnioskował obrońca

oskarżonej).
Oskarżona pomimo spożywania dzień wcześniej alkoholu w postaci piwa, mając pełną świadomość skutków, jakie wywołuje spożycie alkoholu i w sytuacji, w której mogła przypuszczać, że nie doszło do eliminacji alkoholu z jej organizmu (wypiła - jak podała - 1,5 litra piwa do godziny 21.00) rano wsiadła do samochodu. Następstwa jej zachowania mogły być tragiczne, a niewątpliwie spowodowały dotkliwe i wymagające długotrwałego leczenia obrażenia u J. C.. Mimo licznych apeli w mediach o rozwagę i przestrzeganie reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w szczególności zachowania bezwzględnej trzeźwości, każdego dnia dochodzi w Polsce do tragicznych w skutkach wypadków drogowych i to wskutek naruszania elementarnych reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowego. W tej sytuacji zapewnienie bezpieczeństwa na

drogach zależy w dużej mierze od stanowczej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na przestępcze łamanie zasad ruchu drogowego. Z tego powodu, względy prewencji ogólnej przemawiają za surowym sankcjonowaniem umyślnego naruszanie elementarnych reguł ruchu drogowego, stojących na straży życia i zdrowia ludzkiego, tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Z tych też względów Sąd Rejonowy słusznie orzekł wobec oskarżoną wyważoną karę łączną w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności. Przy czym, mając na względzie dotychczasową niekaralność oskarżonej było możliwe wymierzenie jej z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania na okres próby 3 lat przy wzmocnieniu karą finansową w postaci kary grzywny w wysokości 1500 złotych. Tylko taka może zrealizować wszystkie cele kary i jest zgodna z

kryteriami sądowego wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., a więc jest ze wszech miar sprawiedliwa.

Zważywszy na szczególne okoliczności tej przedmiotowej sprawy, dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności spowoduje, że czyn oskarżonej będzie zdarzeniem epizodycznym w jej dotychczasowym życiu. Biorąc pod uwagę wszystkie, szczegółowo wymienione wyżej okoliczności i dolegliwości związane z niniejszym postępowaniem karnym, zdaniem sądu odwoławczego, będą one dla oskarżonej wystarczającą przestrogą przed ponownym popełnieniem czynu zabronionego oraz ukierunkują ją na dążenie do podejmowania w swym dorosłym życiu przemyślanych decyzji i dążenia do unikania sytuacji rodzących odpowiedzialność karną. Podkreślić

należy, iż w przypadku oskarżonej A. W. uwzględniono takie okoliczności, jak fakt, że stopień naruszenia reguł ostrożności był znaczny, albowiem oskarżona uchybiła zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym o fundamentalnym znaczeniu, wskutek wypadku pokrzywdzony doznał dotkliwych obrażeń powodujących cierpienie i wymagających leczenia, oraz dotychczasową niekaralność oskarżonej (którą niewątpliwie należy, w tym konkretnym przypadku zestawić z wiekiem oskarżonej – 48 lat). W tym miejscu, wskazać również należy, iż oskarżona bezpośrednio po wypadku zatrzymała się i podjęła próby udzielenia pomocy pokrzywdzonemu, a nawet próby kontaktu z rodziną, wykazując tym samym zainteresowanie losem J. C., nie była dotychczas karana, prowadzi ustabilizowany tryb życia, a więc istnieje możliwość

zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat. Szczegółowe przesłanki dotyczące oskarżonej uzasadniają postawioną wobec niej dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawa oskarżonej z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego jest generalnie pozytywna i nie ma potrzeby jej korygowania poprzez wymierzenie surowszej kary. Co więcej, podkreślić należy, iż między innymi to właśnie w regulacji dotyczącej stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności postępowania znajduje swój wyraz dążenie do uwzględniania w jak najszerszym zakresie interesów pokrzywdzonego przestępstwem.

W aspekcie powyższego kara

wymierzona oskarżonej przez Sąd pierwszej instancji nie nosi cech rażącej niewspółmierności w sensie jej surowości. Zważyć należy, iż oskarżonej przypisano wyjątkowo społecznie szkodliwe czyny: prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz spowodowanie w takim stanie wypadku komunikacyjnego.

W aspekcie powyższego, podzielić należało także stanowisko Sądu pierwszej instancji co do zasadności orzeczenia wobec oskarżonej środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia w kwocie 30.000 złotych i wbrew sugestiom apelanta nie ma podstaw do jego korekty. Zauważyć należy, iż pokrzywdzony J. C. na skutek wypadku doznał urazu miednicy ze złamaniem dolnej gałęzi lewej kości łonowej, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7

dni. Wskutek przedmiotowego wypadku pokrzywdzony przez 5 dni był w szpitalu, następnie przez 2,5 miesiąca leżał na łóżku ortopedycznym, potem zaś chodził z pomocą balkonika, a aktualnie porusza się o lasce. Nie sposób nie dostrzec, że z niekwestionowanych relacji pokrzywdzonego J. C. wynika, że przed zdarzeniem pomimo podeszłego wieku był osobą nad wyraz sprawną fizycznie, albowiem jeździł na zakupy rowerem (świadczy o tym fakt, że także w dniu zdarzenia jechał po pieczywo), co więcej, jeździł na rajdy rowerowe. Przedmiotowy wypadek zmienił sposób funkcjonowania pokrzywdzonego, na wiele miesięcy unieruchomił go (wręcz "przykuł" do łóżka) i zmusił do korzystania z pomocy najbliższych w zwykłych, codziennych obowiązkach, a nade wszystko, wiązał się z nieustającym poczuciem bólu wymagającego

przyjmowania
leków.

Analizując zdarzenie będące przedmiotem osądu w aspekcie krzywdy, jakiej doznał pokrzywdzony, uwzględniając również sytuację osobistą i finansową oskarżonej, w tym konkretnym przypadku, istnieją zatem indywidualne i szczególne względy przemawiające za słuszością takiego ukształtowania środka kompensacyjnego w wysokości określonej przez Sąd pierwszej instancji, która jest zdeterminowana charakterem i rozmiarem krzywd doznanych przez pokrzywdzonego J. C. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29.06.2017 r., II AKa 203/17, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 11.04.2019 r., II AKa 23/19, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20.12.2018 r., II AKa 332/18, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 01.12.2017 r., II

AKa 390/17, Legalis, wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 19.07.2017 r., III K 108/17, Legalis).			
Wniosek			
<p>W zakresie czynu opisanego w punkcie I wyroku wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, a z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia zarzutów apelacji o nieorzeczenie obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty w wysokości 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.</p> <p>W zakresie czynu opisanego w punkcie II wyroku - w związku z faktem niekaralności oskarżonej oraz całokształtem okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, orzeczenie kary z zastosowaniem instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, zastosowania instytucji nadzwyczajnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>złagodzenia kary, preferencji nieizolacyjnych kar przewidzianych w k.k.</p> <p>W razie nieuwzględnienia w/w wniosku o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary z zastosowaniem art. 60 § 2 k.k. i wymierzenie wobec oskarżonej kary najłagodniejszej rodzajowo.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z powodów wskazanych powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonej A. W. bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonej w zakresie popełnienia przypisanych jej	

przestępstw, subsumcji prawnej jej zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej, środków karnych i kompensacyjnych. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżoną, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiężle o powodach zmiany			
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym zasądzone od oskarżonej A. W. na rzecz oskarżyciela pośilkowego J. C. zostały naliczone w oparciu o § 11 ust.		

	<p>2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).</p>	
<p>3</p>	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) zasądził od oskarżonej A. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 330 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiern oskarżona nie ma nikogo na utrzymaniu, z zawodu jest</p>	

sprzedawcą i pracuje zawodowo - jak oświadczyła przed Sądem Rejonowym - w hurtowni chemicznej osiagając na stanowisku magazyniera wynagrodzenie w wysokości 2.200 złotych, a więc przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania kosztów sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynu jej przypisanego i będą stanowiły dla niej dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu, jak i jej możliwości finansowych.

7. **PODPIS**

1.11. **Granice zaskarżenia**

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. W..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 stycznia 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 287/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana